Ч. 275. Четвер 17 (4) грудня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоЖеним оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Міністер Векерле про виборчу реформу, угорский банк і анексию. —

В посольскій палаті вніс управитель міністерства зелізниць державних законопроєкт про продовжене правосильности закона з 31 грудня 1894 в справі низшорядних зелізниць та подав до відомости, що додаткова умова до міжнародного договору про товаровий рух на зелізницях входить в житє з днем 22-го б. м. Управитель міністерства скарбу вніс проєкт закона про продаж недвижимостий державних. — Пос. Бяли поставив внесене на видане новелї до екзекуцийної ординациї в напрямі гостинного занеханя екзекуциї городового господарства та допущеня до ліцитациї поодиноких парцель.

Інтерпеляциї вносили м. и.: п. Старух до управителя міністерства скарбу в справі ненадаваня одної трафіки, до міністрів внутрішних справ та краєвої оборони в справі рекламацийній, пос. Марков до міністра справ внутрішних в справі виконуваня закона про запомоги для членів родин вояків, покликаних до войскових вправ, а пос. Глїбовицкий до міністра справ внутрішних про вибори громадскої старшини в однім селї.

По відчитаню впливів поставив пос. Прохаска (хр.-соц.) внесене на замкнене дискусиї над буджетовою провізориєю. Чеські радикали почали тупати і свистати. Внесене принято значною більшостию голосів. Вибрано ґенеральних бесїдників.

Ґенер. бесїдник contra пос. Адлер виступив против чеських радикалів та заявив, що великі сторонництва не дадуть стероризувати ся ґрупці з Кльофачевого товариства. Соц. демокр. уважають першим правом і обовязком палати полагоджене буджету. Дальше закидав Нїмцям, що нічого не бачуть поза „бумлем", місто успокоювати студентів. Відтак виступив против аґрариїв, які через відмовне становище в справі уповновластнюючого закона допускають ся зради на народах Австриї, бо якраз тепер повинно мати австрийске правительство вільну руку супротив балканьских держав, щоби недопустити до війни. Бесїдник заявляє, що народи Австриї противлять ся проливаню крови через Босну й Герцеґовину.

Підчас промови Адлера чеські радикали безвпинно перериваи криком і свистом та поломили кілька пультів. Президент Вайскірхнер прикликав послів Фресля і Лїсого до порядку за поломане пультів та каже, що пішле їм рахунок за направу пультів. Замітив також, що їх поведене має знамена публичного насиля.

Остаточно прийшло до голосованя і провізорию буджетову принято в другім і третім читаню.

В угорскім соймі в буджетовій дискусиї поставив пос. Бозокі внесене, в якім домагає ся основаня самостійного народного банку і візвав правительство, щоби сейчас предложило відповідний проєкт. Пос. Баттяні вніс, щоби передати се внесене банковій комісиї. През. міністрів Векерле виголосив довшу бесїду. На вступі занимав ся відомою промовою Польонія, яка торкала ся точок умови з короною. Премієр висловив счудоване і жаль, що Польоній оголосив сей пакт, бо з сего можуть вийти непорозуміня. Пос. Польоній хотів хиба довести, що предложене міністра внутрішних справ про виборчу реформу не одвічає пактови та, що міністер не додержав даного тоді слова. Можу ствердити на основі престольної бесїди й инших даних, що ніколи не згадувало ся про тайне і рівне право голосованя. Перейшовши до справи банку, заявив, що привілей австро-угорского Банку тріває до 1910 р. і Банк мусить по конець с. р. поставити предложене на продовжене привілею. З огляду на загальне

3)

Маруся.

З російского — Володим. Короленка.

(Дальше).

Щось зашелестїло під плотом, як раз коло нас.

— Ой, лихо! — промовив немов наляканий жіночий голос і худе молоде лице з чорними очима нараз підвело ся над плотом. Лице було смагляве, голова укрита по українськи очіпком, очи бистрі і живі, дивили ся з виразом цікавости і переляку. Видко було, що жінка захоплена несподівано появою незвістних людий, умисно сховала ся під плотом, в надії укрити ся перед непрошеними гостями.

— Здоровенькі були — промовив весело мій товариш.

Незнакома кивнула головкою і в єї великих очах цікавість взяла верх над переляком. Она підвела ся із за плота і нахилила ся, оглядаючи нас бистрим, блискучим поглядом, від голов до копит наших коний.... Як здаєть ся, той огляд не виясниа їй нічого: єї тревога не збільшала ся і не меншала, а цікавість лишила ся незаспокоєна. Але в єї чорних очах все таки пробивала ся скорше неприхильність. Очивидно смаглява красавиця мала надію, що ми не дождавши ся запросин, спитаємо, як виїхати на шлях і рушимо дальше своєю дорогою.

Але ми не спішили ся їхати, а до того були дуже заціклавлені.

— Чия то хата? — спитав мій товариш.

— А вам на що? — відповіла незнакома питанєм і з неохотою додала:

— Ну, Степанова і моя....

„Чого вам ще треба і чому не від'їздите?" — немов говорив єї непривітний погляд.

Ми чули вже давнїйше імя того Стефана, так само чули, що у него господиня-красавиця. Про те говорив нам раз засїдатель Федосеєв, чоловік веселий, добродушний і охочий до житя. Однако на жарти почтового інспектора з сеї причини він якось заклопотано підвив брови і покивав головою.

— Нї, нї, батеньку, помилили ся. У них там на озері така.... як то, папове, каже ся по письменному?...

— Ідиля — підповів хтось з нас.

— О то-то. До того Степан той і хороший і шибеник шалений, а они ще й уважають себе законним подружем. Чорт їх знає — вінчані якось після бурлацкого звичаю.

Взагалі по пустих місцях особисте значінє чоловіка більше і Степанове імя вимавляло ся у нас на слободі досить часто з відтінком пошани і якогось поважаня.

— Ми з Степаном добре знакомі — хвалячи ся, говорив старшина Мін Ісгебан біллем. — Я Степана.... я Степана знаю — казали Якути, весело киваючи головами. Говорили навіть, що у Степана ставав, обіздїжаючи епархію сам архієрей. Цілком зрозуміло, що ми оба були заціклавлені.

А деж господар? — запитав я, безпомічно розглядаючись і глядаючи якої приключки лишитись.

— Нема Степана, поїхав на слободу — відповіла молода жінка зовсім сердито. — Не скоро й верне ся.

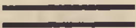
І єї чорні очи впили ся в мій верблюжий кафтан, які носять вуглекопи. Здавало ся, що чоловік одягнений в такий кафтан не міг мати надії на єї ласкавість.

Але саме в тім часї на озері, коло другого берега роздав ся вистріл. Підняв ся білий дим. З ситника підвів ся чоловік. Качки здивовані несподіваним вистрілом тяжко здіймали ся над водою помахуючи викривленими крилами, що на силу держали у воздусї тяжке кругле тіло. Орлята запищали несамовито і пронизуюче по підім озері, оживляючи сонну поверхню, заворушили ся круги і на хвилину метушня наповнила тихий закуток.

Але тілько на хвилю. Небавком круги зникли, озеро вигладило ся і знов засинїло, громада качок зникла за лїсом і знов зашуміла тайга. Молода жінка, здрігнувши від вистрілу, дивила ся на озеро. Там на великій дарабі, звязаній з брусів, видніє стрілець. Одною рукою він попихав ся дручком до того місця, де на самій середині лежали дві убиті качки, а другою часами прислонював очи і дивив ся з під долоні в напрямі до нас. Ми все ще сиділи верхом і нашї статї добре було видко з озера...

— А то хто? — спитав я усьміхаючись. Молода жінка трохи засоромила ся, але здвигнувши плечима, знов приняла давний зачіп-

фінансове положене треба згодити ся на просьбу Банку і почати з ним переговори в інтересі обох держав. Для основаня власного банку треба пояснити ситуацию, бо инакше годі в перехіднім часі уникнути потрясень. Через се одначе справа не конче припізнить ся. Відтак полемізував премієр з виводами Польонія в справі анексиї. Заперечив, наче би монархія була уповажена до анексиї лише на основі берлїньского трактату. Не хоче порушувати правного титулу Угорщини, бо се внутрішна справа, яку Угри ще представлять Австриї, але кожда держава має природне право боронити свої інтереси після своїх найлучших сил. Замітку, що окупация чи анексия лише між нами а Портою викликала трудности. Було би пожадане, щоби всюди не порушувано босаньскої квестиї. Що до твердженя, що анексию оголошено не в пору, то премієр в свій час пояснить, що єї оголошено як раз в пору, бо вже заграниця ставила нас в примусове положене. Не анексия допевра викликала комплікациї, бо они вже були і без неї, а прибрали тілько острійшу а може коштовнійшу форму. Вкінци просив премієр о приняте буджету.

Новинки.

Львів, дня 16-го грудня 1908.

— Іменованя. Є. В. Цїсар іменував радника суду краєвого в Чернівцях, дра Димитрия Тушиньского прокуратором державним в VI кл. ранґи в Сучаві. — Старшим офіциялом канцелярийним в суді повітовім в Горлицях іменований Каз. Панчакевич з Тарнова.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: „З огляду на збільшений рух особовий підчас Рiздвяних сьвят і для уможливленя подорожуючим догіднійшої їзди будуть переходити дня 21, 22 і 23 грудня с. р. поміж Львовом, а Краковом надзвичайні поїзди особові, а то: дня 21, 22 і 23 поїзд поспішний ч. 10, котрий буде відходити зі Львова о год. 9 мін. 24 вечер і дня 21 і 22 с. м. поїзд особовий ч. 19/II що відійде з Кракова о год. 10 м. 50 в ночи а прийде до Львова дня 22 взл. 23 грудня о год. 7 м. 45 рано. Поїзд поспішний ч. 10 задержить ся на стациях: Городок ягайл., Судова Вишня, Мостиска, Перемишль, Ярослав, Переворск, Ланцут, Ряшів, Сендзїшів, Ропчиці, Дембиця, Тарнів, Солотвина, Бохня і Підгіре Плашів, а поїзд особовий ч. 19/II на всїх стациях з вимком Гродкович і Ґрабін. Поїзд поспішний ч. 10 дойде до Кракова до поїзду поспішного ч. 4 зелїзниці північної відходячої до Відня.

— Репертуар руского театру в Дрогобичи (Саля міска). Початок о годині 7 вечером.

В четвер, дня 17 грудня с. р. „20 днів тюрми“, шутка в 3 діях Вебера і Генекіна.

В пятницю, 18 грудня с. р. „Жидівка“, опера в 5 діях Галеві'ого. Гостинний виступ М. Шляфенберґа.

— Дрібні вісти. Трамвай електричний замість кінного їздить тепер вже на лїнії від площі Голуховских аж до жовківскої рогачки а також і на новій лїнії до міскої різниці. — В суботу по полудни вкрадено з канцеляриї суду краєвого при ул. Батория на шкоду радника висш. суду краєв. п. Ант. Пискозуба нове пальто зимове вартости 110 К разом з рукавичками і шаликом. Канцелярия була замкнена, але ключ був в дверях. — Машиніст Пельц відобрав собі жите на стациї в Янові, а не у Львові, як вчера хибно було подано.— За міліонове обманьство на шкоду спадкоємців по гр. Волянськім арештовано єго бувшого камердинера Матія Белюховского. — Челядник в пекарни Дудикевича у Львові побив практикуючого хлопця Горошкевича так тяжко, що розвалив єму голову. — Народна Гостинниця у Львові ул. Костюшка 1 прийме 3 практикантів до каварнї і реставрациї з укінченою школою народною. Практика триває 4 роки. Через той час одержують лиш харч і помешкане.

— Про крадіж на почтї в Микулинцях доносять: Дві неділї тому назад пропав був з віза почтового, котрий возить почту з Микулинець до Струсова мішок з посилками почтовими, між котрими був також грошевий лист з сумою 7.800 кор., наданий микулинецкою фірмою Курц і Корн. Позаяк всї посилки почтові надані до Струсова, відвозив кондуктор почтовий Йосиф Костецкий, то впало підозріне на него, коли він добачивши на стациї зелїзничій брак мішка не кажучи нїчого нікому, вернув на почту і там зачав за ним шукати. Підозріне то ще збільшило ся, коли на другий день рано знайдено мішок почтовий на рускім кладовищи, положеним при дорозі до стациї, а рівночасно добрі люди зачали говорити, що Костецкому треба було гроший, бо він продав свою хату і хотів купити більшу реальність. В наслїдок того арештовано не лиш самого Костецкого але й єго жінку підозріну о спільництво. Тимчасом заступник бурмістра Йосиф Шкамбарий, звернув увагу на 13-лїтного хлопця Стефана Красновского незаконного сина Анни Красновскої замужної Гіппер. Він казав хлопця привести до уряду громадского і став єго там випитувати, а хлопець дїйстно признав ся до крадежі та розповів, що біг за возом, а коло кладовища вчепив ся з заду, підніс віко і витягнув мішок з посилками. Відтак витягнув гроші з мішка на кладовищи і мішок там кинув, а гроші сховав за бальок під стріхою. В наслїдок того Костецкого і єго жінку випущено на волю, а против Красновского відбуде ся тепер судова розправа.

ний вигляд. Здавало ся, що она не має наміру довго заходити ся з нами, уважаючи мабуть, що то надто богато чести для нас.

За кілька хвиль стрілець причалив до берега і радістно справив ся до нас.

III.

Очевидно господар був більше радий гостям ніж господиня. Він жваво перескочив через пліт, що розділяв нас і ступав просто через грядки. Рух єго був поквапний і бистрий. В тім русї і у вигляді лиця менї виявляв ся немов би навіть страх, що ми поїдемо, не діждавшись єго. Наблизивши ся на кілька кроків, він поклав на землю рушницю, кинув також побиті качки і ввічливо скинув шапку.

— Марусе — непривітно відозвав ся до неї — дурна! Ти чому не кличеш гостий до хати?

Жінка неприязно здвигнула плечима і подивила ся на него тим самим зачіпним поглядом, яким недавно дивила ся на нас. В нім видко було неприхильність до нас і упертість.

— Біжи, настав самовар, живо! — крикнув він. — Прошу, зсядьте з коний, ми добрим людям раді...

Маруся з дитинячим зачудованєм подила ся на нас ще раз і мій кафтан, здасть ся, знов викликав в нїй сумнів. Як би там не було, змірявши нас знов своїм горячим поглядом, она усьміхнула ся сама до себе незвичайно лагідною усьмішкою, в якій присьвічувало скорше перемире ніж рішучий мир. Нахиливши ся, она підняла з землї рушницю і убиту птицю швидко і єї стрункий стан замиготів між грядками. Босі, осмалені ноги, що видко було з під короткої спідниці, справно ступали по вузких і глубоких бороздах огорода.

— Простіть, панове! Она дика — промовив Степан і додав притишеним голосом:

— Певне думала, що вуглекопи... Боїть ся...

— Чого?

— Кликали тут мене до вуглекопної партиї — сказав трохи унимаючись.

— Не бійте ся, Марусе! — крикнув жартуючи мій товариш. — Ми не заманимо вашого Степана.

Она тілько скорше пішла.

— Не повірить — пояснив Степан з відтінком вдоволеня. Він перескочив через огорожу і взявши скоро наші коні, повів їх на подвіре. То був чоловік високого росту, з широкими плечима і струнким, тонким станом. Мав ясно голубі очи, біляве волосе і майже зовсїм білі вуси, що дивно визначали ся на дуже осмаленім червонім лици. Єго можна би було назвати дуже хорошим, коли би не якась мрачність ніби заслоненого чимсь погляду і не ті надто білі вуси на темнім лици, що робили єго подібним до неґатива фотоґрафії. Губи єго були повні з якоюсь дивною збіркою — що псувала загальне, досить приємне враженє цілої стати. Щось немов би вже надломане, не цілком нормальне, хоч і сильне почувало ся в тій оригінальній на кождий спосіб появі. Родом він, як відтак показало ся, був доньский козак.

— Ну, то вам на руку — промовив усьміхаючи ся мій товариш, коли Степан з кіньми відійшов дальше. — „Правдива, як то по письменному кажуть — ідиля“ — додав, удачно перекривлюючи засідателя Федосієва. — Тепер вже будете ви з него вимотувати та записувати...

IV.

За пів години ми лежали на сочистій траві недалеко від хатини. Пе середині тріщала ватра, а в зелїзнім кітлї починала кипіти вода.

Пустка повернула знов до давного житя, не звертаючи уваги на незеликий оброблений куток: орли, яструби знов відозвали ся своїм посвистом і перериваним та неприємним писком, на гилях модрини чути було лїнивий шепіт, а качки забувши, або й не знаючи навіть про недавний переполох, знов розсипали ся чорними грудками по гладкій воді озера.

— Цікаво вам? — питав Степан. Він лежав коло огнища, обернений лицем до хати, коло котрої порала ся, щось приготовлюючи, Маруся.

— Так, єму хліба не давай — жартуючи, промовив мій товариш. — Зараз запише.

— А щож — відповів Степан. — Я вам правду буду казати, панове. Коли би описати всьо, що, приміром зі мною було — вийшла би ду...уже цікава історня...

(Дальше буде).

Всячина
для науки і забави.

— Що таке шкарлятина і як собі радити від неї. Ще від лїта лютить ся у Львові пошесть шкарлятини, а крім того появила ся ще від 15 до 28 падолиста в 39 повітах а 90 громадах нашого краю та підкошує не лиш сам молоденький цьвіт народу, але й валить з ніг навіть й старших людий. Тому, гадаємо, не від річи буде, коли тут розкажемо дещо про сю пошесть після розвідки дра Люзе, професора інсбруцкого унїверситету, поміщеної в книзї „Die Gesundheit“ („Здоровле“).

Що єсть причиною шкарлятини, того наука доси ще не вислїдила; здає ся, що рід дуже малесеньких, лиш при дуже значнім побільшеню видних грибків, знаних „ціплинками“. Пошесть розходить ся по найбільшій части із шкіл або тих місць, де сходить ся богато дітий, між котрими можуть бути такі, що вже мають початки тої хороби. Здає ся також, що заразники тої хороби чіпають ся деяких предметів, як н. пр. забавок і т. п., переносять ся звідтам на руки здорових дітий. а з рук до рота і носа, де осідають і розвивають ся дальше. Так само можуть зарaзники шкарлятини переносити ся і деякими артикулами поживи н. пр. молоком. Здорові люди хоч би й сходили ся з недужими на шкарлятину, скоро держать ся дуже чисто (миють за кождий раз, коли стикають ся з недужими, руки хоч би лиш звичайним милом, коли часто полочуть рот і горло хоч би лиш солоною водою) заражують ся лиш дужо рідко. Шкар-

лятина то визначно дитиняча хороба; найлекше заражують ся нею діти в третім і четвертім році, дуже рідко в першім півроці, а по десятім році можливість зараженя значно вже зменшає ся. Хто раз перебув шкарлятину, може вже й на ціле житє бути безпечний від неї. А все-ж таки бувають—хоч дуже рідко—случаї, що ті, котрі перебули шкарлятину, западають ще й другий, а навіть і третий раз на неї.

Заразники шкарлятини дістають ся до людского тіла ротом, носом і горлом, рідко лиш ранами. Коли когось вчепили ся заразники шкарлятини, то вже до кількох днів, звичайно четвертого до семого дня, вибухає хороба. Здорові, як здавалось би, діти, дістають болю голови, їх млоїть, по найбільшій части дістають по кілька разів блювоти, жалують ся на біль в суставах і дістають значної горячки. Старші діти і дорослі жалують ся зараз на сильний біль горла, кажуть, що їх пече або дре в горлі і мають велику спрагу. Тоді показує ся сильне запалене горла і т. зв. микдалків, на котрих видко иноді жовтаво-білі точечки. Та й біло обложений язик буває червоний і значно опухає та виглядає віби малиновий.

Зараз першого або другого дня виступає у недужого характеристична висипка: ціле тіло виглядає сильно шкарлатно червоне, а від тої червоности пішла й назва „шкарлятина". Коли придивити ся ліпше, то видко, що на тілі виступили малесенькі червоні цяточки і точечки, між котрими виднїє ся місцями біле тіло. Лице у недужого стає червоне, мов би надуте, а лиш ніс і борода біліють ся. На плечах і на добре вкритих частях тіла видко висипку найліпше. Часом виступає она лиш поволи місцями, н. пр. на лици коло уха, на шиї і руках, а по якімсь часі всї почервонілі місця спливають ся разом. Звичайно буває висипка лиш через один день сильна, а відтак слабне і до тижня щезає. Так само зменшає ся і горячка, а недужому стає лекше. В коротких часі по щезненю висипки зачинає шкіра лущити ся, особливо на руках і ногах так сильно, що відлїтає цілими куснями і чоловік віби аж „лїнить ся".

Иноді буває шкарлятина так легка, що єї недужі навіть переходять і она впадає в очи аж тоді, коли шкіра зачне лущити ся; але бувають і тяжкі случаї, в котрих до кількох днів недужий може й умерти. Найгірше то, що зі шкарлятиною сполучають ся деякі инші хороби, котрі иноді можуть стати ся дуже небезпечні. Так насідає в горлі і на микдалках а навіть і в носї білава або брудно сіра материя і викликує т зв. шкарлятинову дифтерию, котра єсть зовсім инша, як правдива; але рівночасно може прилучити ся до шкарлятини і правдива дифтерия а тоді хороба стає ся дуже небезпечна. Длятого від самого початку шкарлятини треба рот і горло часто полокати. (До полоканя приписує лїкар окремий лїк а в браку такого лїку треба полокати бодай солоною водою. Можна також ужити т. зв. калї гіперманґанікум, котрого можна купити в аптиці за 10 сотиків і мати на богато літ. Два, три зеренця того лїку розпускає ся в склянці води так, щоби вода була ясно фіолетна і полоче ся нею рот і горло що пів години). Дальше сполучає ся зі шкарлятиною хороба ниркова. Коли безпосередно по шкарлятині відходить урина (моч) мутна, брунатна як пиво, то знак, що грозить запалене нирок. (Коли сьвіжої урини набрати трошки до неї якої скляночки і пускати поволеньки до неї каплями на скло квасу азотного так, щоби той квас стікав по склі під урину, а тоді на споді урини над квасом зробить ся біла смуга, то знак, що грозить хороба ниркова). Але в таких случаях може лиш лїкар давати поміч. Так само можна зі шкарлятини попасти легко в якусь хоробу мозкову або хоробу серця та хоробу уший. Длятого, щоби перебути шкарлятину щасливо і уникнути всїх злих єї наслїдків, треба знати, як в сїй недузї поступати.

На шкарлятину нема поправді лїку і треба недужому помагати лиш способом житя. От же скоро лиш дитина (особливо в часї пошести) зачне жалувати ся на біль голови, посумніє і зачне покладати ся, треба єї зараз розібрати і положити до ліжечка та дати на прочищене а опісля уважати вже на повисші познаки хороби. Розуміє ся, що коли можна, то найліпше зараз завізвати лїкаря. Коли ж би лїкаря не було, то передовсім треба уважати на то, щоби в хаті було досить тепло і щоби дитина не перестудила ся. Дитині не треба давати нїчого їсти, лиш від часу до часу дати напити ся переваренего молока; коли має спрагу, давати їй пити води з малиновим соком або води з цитриновим соком і цукром. В міру того як горячка зачне уступати, можна дитині давати пити щораз більше молока солодкого або й квасного. В другім тиждни, коли хороба правильно минає, можна вже давати білу каву на молоці і по куснику булки до молока; в третім тиждни знов млолоко, кашка на молоці, одна або дві булки, печене яблоко; в четвертім тиждни подібно як і в третім а крім того компот з яблок, чай з молоком, 2—3 булки; в пятім тиждни можна давати курку з росолу, телятину, клиќ, молоко і булки. Взагалі треба уважати на то, щоби хора на шкарлятину дитина пила як найбільше молока а коли шкіра зачне лущити ся, щоби не вставала і не перестудила ся. В пятім тиждни треба дитину купати що третий день через 15 мін. в теплій до 29 степенїв воді. Шестого тижня переходить дитина вже на звичайний харч а відтак може вже й на двір виходити, причім однак треба все ще уважати, щоби не перестудила ся.

Коли є більше дїтий дома, то треба по можности уважати на то, щоби они з недужою не стикали ся, полокали собі горло по кілька разів на день, особливо перед їдою, і мили собі добре руки. То само мають робити також і ті, що ходять коло недужої дитини. До полоканя рота і горла можна уживати також вапняної води, котру купує ся в аптиці за кілька сотиків. Дїтий хоч би й здорових з дому, де єсть шкарлятина, не треба пускати до школи а хату добре десінфекціонувати, коли не можна инакше, то бодай добре скроплювати квасом карболевим. По скінченій хоробі треба все біле зараз добре випрати а постіль і цілу хату добре обчистити. По школах треба також на то уважати, щоби діти між собою не цілували ся ані не цілували старших по руках. Коли де в якім домі проявить ся шкарлятина, то по можности не треба туди заходити.

— Добрий піячина.

Лікар: Коли не перестанете пити горівки, то осліпнете.

Недужий: Нїчого не вадить, пане докторе! Я вже досить в моїм житю надивив ся, але ще досить не напив ся.

— На розум.

Молодий мужчина (з одушевленем): Я би для вас, моя панночко, пішов хоч би й на сам конець сьвіта.

Панна: Будьте ласкаві, зробіть так!

— Доказ.

Учитель: Хто може менї сказати, длячого єсть здогад, що пустиня Сагара була колись морем?

Ученик: Бо мурини ще й доси бігають в штанах до плаваня.

Телеґрами.

Відень 16 грудня. Народний клюб ческий як здаєть ся, розпаде ся. Буде то наслїдком вчерашної ухвали, постановлюючої, аби клюб голосував против буджету. Гурток католицких послів не хотів піддати ся тїй ухвалї.

Відень 16 грудня. Вчера в кругах парляментарних розійшла ся поголоска, немов би ческий мінїстер др. Жачек подав ся до димісиї. Чеські посли заперечують тїй поголосці.

Прага 16 грудня. Радикальні часописи чеські заповідають, що коли нїмецкі студенти устроють „буммель" то прийде знов до галабурд.

Рим 16 грудня. Оногди виїхав звідси двірский куриєр з відповідию короля Віктора Емануїла на лист Цїсаря Франц-Йосифа I з повідомленем о анексиї Босни і Герцеґовини. Той лист, котрий має бути уложений в дуже сердечних словах, вручить Цїсареви Австриї італїяньский амбасадор при віденьскім дворі.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 15 грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·40	до 11·70
Жито	10·—	до 13·30
Овес	7·50	до 7·80
Ячмінь пашний	7·30	до 7·50
Ячмінь броварний	7·50	до 9·50
Ріпак	—·—	до —·—
Льнянка	—·—	до —·—
Горох до вареня	9·—	до 11·50
Вика	7·50	до 8.—
Бобик	7·30	до 7·60
Гречка	—·—	до —·—
Кукурудза нова	—·—	до —·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до —·—
Конюшина червона	60·—	до 70·—
Конюшина біла	40·—	до 50·—
Конюшина шведска	65·—	до 75·—
Тимотка	—·—	до —·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнеевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені звіздков (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·46, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·46, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·08, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·35, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/9): 6·40.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).